

[Hilmar Baunsgaard.]

være med til at skabe en menneskeværdig tilstand dér, hvor de hvide har den største indflydelse.

Gert Petersen (SF):

Udgangspunktet for debatten, det umiddelbare udgangspunkt, er jo vedtagelsen af våbenembargoresolutionen i De Forenede Nationer og den kritik, som er fremført, af den danske regerings holdning.

Hvis man isolerer det udgangspunkt, kunne man måske komme til det resultat, at der var tale om en skindebat. Hvis vi ser på, hvad der er sket i FN, ja, så er der altså sket det, at den danske regering instruerede sin delegation om at stemme ja til resolutionen, men i stemmeforklaringen, der, som det rigtigt er blevet sagt heroppefra, spiller en meget stor rolle i De Forenede Nationer, tage stærkt afstand fra den fordømmelse af de store EF-lande, som indgik i resolutionen. Man kunne forestille sig, at kritikken mandede ud i, at vi skulle afstå fra at stemme om resolutionen eller måske ligefrem stemme imod den og så i stemmeforklaringen i øvrigt erklære os for resolutionen og forklare, at den eneste grund til, at vi afstod eller stemte imod, altså var disse 4 eller 5 statsnavne, der var nævnt i resolutionen.

Det er derfor, jeg mener, at det på sin vis er lidt af en skindebat. Der er jo ikke tale om, at den danske regering har fordømt – hvad jeg synes den burde have gjort, og dermed har jeg også leveret et argument til udenrigsministeren, når hr. Poul Hartling siger, at han bare har rettet den danske regerings udenrigspolitik ind efter f. eks. SF – de EF-lande, som vitterlig eksporterer våben til Sydafrika og dermed muliggør for det sydafrikanske regime at opretholde den fascistiske undertrykkelse. Danmark har tværtimod taget klar afstand fra denne fordømmelse og på sin vis lukket sin egen lille, meget beskedne danske paraply op over EF-landene.

Ikke desto mindre er der nok alligevel nogen realitet i debatten, for der er ingen som helst tvivl om, at blandt de afrikanske lande i De Forenede Nationer gør det et langt bedre indtryk, når vi stemmer ja til resolutionen og dermed giver en klar tilslutning til det principielle i resolutionen og så tager forbehold over for enkelte punkter, end hvis vi havde sagt nej til resolutionen på grund af enkelte punkter og så

i en stemmeforklaring sagt, at vi da i øvrigt er aldeles enige, lige bortset fra disse punkter, i, hvad der står i resolutionen. Større forskel er der alligevel ikke mellem De Forenede Nationer og det, som foregår i et almindeligt parlament. Det, som alligevel opfattes som det afgørende, er: ja, nej eller stemmer ikke, selve afstemningen, så en hel skindebat er det nu alligevel ikke.

Jeg synes, debatten er interessant, fordi den afslører forskellige linjer i den danske Afrikapolitik. Jeg havde i mine noter oprindelig skrevet, at jeg kunne finde tre linjer i dansk Afrikapolitik. Forholdet er jo det, at Afrikapolitiken, ikke mindst for vores vedkommende, men det gælder temmelig generelt, først og fremmest udfolder sig i De Forenede Nationer. Men jeg må erkende, efter at jeg har hørt en af talerne heroppefra, at jeg retfærdigvis må tale om fire linjer.

Jeg mente, at den ene linje var den, som hr. Poul Hartling og hr. Ninn-Hansen repræsenterer – man kunne kalde det for den traditionelle borgerlige linje i vores Afrikapolitik. Så var der en socialdemokratisk-radikal linje, og så var der den linje, der repræsenteres først og fremmest af de socialistiske partier, og som bygger på fuld solidaritet med de afrikanske folk på deres egne betingelser. Men efter at jeg har hørt fremskridtspartiets ordfører, så må jeg erkende, at der også er en fjerde linje i dansk udenrigspolitik.

Det viste sig jo, efterhånden som hr. Jørgen Junior kom frem i sin tale, at hans hovedargument for en anden dansk Afrikapolitik end både den, som den nuværende regering går ind for, og den – det skal retfærdigvis siges – som hr. Poul Hartling gik ind for som udenrigsminister, ikke så meget var den almindelige kræmmerimperialisme, som, skal vi sige optog den første halvdel af hr. Jørgen Juniors tale, nej, hovedargumentet var en racistisk imperialisme. Hovedargumentet var, at her har vi Sydafrika, det racistiske land i Afrika, det fascistiske land i Afrika, og så sagde hr. Jørgen Junior: det er det bedste af landene i Afrika, det er det, vi skal føle os mest knyttet til, det er det i vores forstand frieste land i Afrika, derfor skal Danmark helhjertet støtte Sydafrika.

Jeg går ud fra, at forretningsordenen forhindrer mig i at sige, hvad jeg mener om den holdning, som hr. Jørgen Junior lagde op til, men jeg må i hvert fald sige, at det er en helt